

Sygn. akt. I ACa 402/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie Wydział I Cywilny w składzie:

<i>Przewodniczący</i>	<i>SSA Anna Pelc</i>
<i>Sędziowie:</i>	<i>SA Anna Gawelko</i> <i>SA Dariusz Mazurek (spraw.)</i>
<i>Protokolant:</i>	<i>st.sekr.sądowy Cecylia Solecka</i>

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2012 r. na rozprawie

sprawy z powództwa ***(...) Spółka jawna w J.***

przeciwko ***Zakładowi (...) i (...) Spółka jawna w R.***

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Gospodarczego w Rzeszowie

z dnia 10 lipca 2012 r., sygn. akt VI GC 106/11

I. ***o d d a l a*** apelację,

II. ***z a s ą d z a*** od pozwanego Zakładu (...) i (...) Spółka jawna w R. na rzecz powoda (...) Spółki jawnej w J. kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego .

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Jawna w J. domagał się orzeczeniem nakazem zapłaty, że pozwany Zakład (...) i syn Spółka Jawna w R. ma zapłacić powodowi kwotę 108 892, 98 zł z odsetkami ustawowymi od 28 kwietnia 2011r. i kosztami procesu.

W piśmie z dnia 16 czerwca 2011 r. powód cofnął pozew co do kwoty 51 590, 22 zł z uwagi na zapłacenie przez pozwanego po wniesieniu pozwu należności w kwocie 57 302,76 zł.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie po stwierdzeniu braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, po rozpoznaniu sprawy w trybie zwykłym, wyrokiem z dnia 10 lipca 2012r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 45 814,96 zł z odsetkami ustawowymi: od kwoty 37 976,57 zł od dnia 13 stycznia 2011r. i od kwoty 7 838,39 zł od dnia 1 czerwca 2011r.

W pozostałej części postępowanie umorzył. Zasądził od pozwanego na rzecz powoda 8 253, 16 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wyroku wskazał, że oparł rozstrzygnięcie o następujące niesporne w sprawie okoliczności: Pozwany na podstawie umowy zawartej z Gminą P. wykonywał roboty budowlane polegające na rewitalizacji parku miejskiego, a zakres robót obejmował wykonanie modernizacji oświetlenia parku. Pozwany zaopatrywał się w elementy instalacji koniecznej do modernizacji oświetlenia u powoda. Materiały zamawiał bezpośrednio u powoda B. K. (1), który wykonywał roboty związane z instalacją elektryczną.

Jako niesporną Sąd Okręgowy ocenił okoliczność, że powód dostarczył pozwanemu towar wymieniony w fakturze z dnia 13 grudnia 2010r. nr (...). Niesporne w ocenie Sądu była również okoliczność, że pozwany przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie zapłacił powodowi kwotę 127 690,56 zł. Natomiast pozwany odmówił zapłaty kwoty 36 559,66 zł twierdząc, że dostarczony towar nie był zgodny z towarem wskazanym na fakturze.

Sąd Okręgowy wskazał, że poczynił następujące ustalenia stanowiące podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku: B. K. (1) na podstawie przedmiaru robót ustalił, że do wykonania instalacji potrzebne będą oprawy oświetleniowe o symbolu (...) i takie oprawy zamówił u powoda, który przekazał zamówienie do realizacji firmie (...). Pracownik tej firmy po otrzymaniu zamówienia zwrócił uwagę osobie która złożyła zamówienie t.j. B. K. (1), że zamówiona oprawa nie pokrywa się ze źródłem światła ustalonym w projekcie. Jednak przedstawiciel pozwanego podtrzymał dotychczasowe zamówienie. B. K. (1) dokonywał też zamówienia szafy oświetleniowej kablowej, sześciobwodowej nie wskazując dodatkowych właściwości, które miała spełniać szafa, w tym jej producenta. Dostarczone przez powoda na podstawie złożonego zamówienia elementy instalacji oświetleniowej – oprawy oświetleniowe i szafa sterownicza - zostały zakwestionowane przez inspektora nadzoru, jako nie odpowiadające elementom wskazanym w projekcie. Na jego polecenie zamontowano przewidzianą projektem szafę firmy (...) oraz wymieniono w dostarczonych oprawach sterowniki umożliwiające zastosowanie właściwego źródła światła (metalohalogenkowego) o właściwej mocy (70W).

Jak ustalił Sąd Okręgowy na podstawie opinii biegłego szafa sterownicza dostarczona pozwanemu pokrywa się z artykułem wymienionym na fakturze wystawionej przez powoda. Dostarczona przez powoda szafa spełniała wymogi bezpieczeństwa, chociaż nie miała wszystkich cech, które były wymagane zgodnie z projektem. Pozwany zgłosił zarzut potrącenia z należnością dochodzoną przez powoda kwoty 37 976,57zł stanowiącej poniesione przez pozwanego koszty wymiany szafy i dostosowania dostarczonych przez powoda opraw do wymagań projektu.

Strony zgodnie wskazały, że kwota odsetek należności z faktury (...) wynosi 7 838, 39 zł.

W oparciu o powyższe okoliczności przyjęte jako niesporne i ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy ocenił, że przedmiotem sporu była przedstawiona przez pozwanego do potrącenia kwota 37 976,57 zł. Sąd Okręgowy rozważył, że pozwanego obciążał dowód wykazania, że powód wykonał zobowiązanie niezgodnie z umową. W ocenie Sądu I instancji zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do ustalenia, że powód wykonał zobowiązanie niezgodnie z umową, a odpowiedzialność za zamówienie niewłaściwych ze względu na wymagania projektu elementy instalacji ponosi wykonawca i podwykonawca, którzy zostali powiadomieni o wątpliwościach dostawcy co do zamówionego asortymentu. Nadto Sąd Okręgowy ustalił i ocenił, że powodowi nie zostały przy zamówieniu towaru przekazane szczególne wymagania jakie według projektu miała spełniać zamówiona szafa sterująca oświetleniem.

Jako materialną podstawę do uwzględnienia powództwa Sąd Okręgowy wskazał przepis art. 535 k.c., a w zakresie odsetek 481 § 1 i 482 § 1 k.c.

W zakresie w jakim powód cofnął pozew Sąd Okręgowy umorzył postępowanie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Orzekając o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c. Sąd po ustaleniu wysokości kosztów poniesionych przez strony dokonał stosunkowego rozdzielenia kosztów uwzględniając wynika sprawy.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył apelacja pozwany w części uwzględniającej powództwo i rozstrzygającej o kosztach procesu zarzucając temu wyrokowi w pierwszej kolejności naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegające na:

- naruszeniu art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nie wskazanie faktów, które Sąd uznał za udowodnione oraz dowodów na których się oparł i dowodów którym odmówił wiarygodności, w szczególności czy dał wiarę zeznaniom świadków: F., P., O.;

- naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez ocenę zebranego materiału dowodowego z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, że powód nie dysponował dokumentacją techniczną z której wynikało jakie towary należy dostarczyć pozwanej spółce, w sytuacji gdy z materiału dowodowego wynikało, że dokumentacja ta była dostępną w Internecie oraz przyjęcie bez dostatecznych podstaw, że to pozwana wraz z podwykonawcą zdecydowali o zainstalowaniu rtęciowego źródła światła, gdy z materiału dowodowego wynika pozwana musiała dokonać wymiany osprzętu na własny koszt.

- naruszenie art. 227, 232, 278 § 1 k.p.c. poprzez nie uwzględnienie wniosku o powołanie dowodu z opinii z zakresu energetyki i elektryczności celem ustalenia czy oprawy i ich wyposażenie dostarczone przez powoda są tożsame z towarem określonym na fakturze i czy spełniają wymogi wskazane w dokumentacji technicznej przez inwestora.

Ponadto pozwany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia poprzez ustalenie, że

- powód dostarczył pozwanej towar szczegółowo wymieniony w fakturze nr (...), bo zgodnie z fakturą dostarczono oprawy (...) a w rzeczywistości dostarczono oprawy (...), których wyposażenie nie odpowiada zamówieniu;

- szafa wskazana na fakturze odpowiada szafie dostarczonej przez powoda, pomimo, że według ustaleń Sądu powód dostarczył szafę P. a wskazany na fakturze symbol jest właściwy dla producenta A., którego szafa miał być dostarczona.

W konkluzji apelacji pozwany domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie zmiany zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając apelację pozwanego zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona.

Ponieważ podstawą do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia jest poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych, rozważania nad zasadnością zarzutów apelacyjnych pozwanego należało rozpocząć od odniesienia się przez Sąd Apelacyjny do zarzutu oparcia zaskarżonego rozstrzygnięcia o błędne ustalenia faktyczne. Zarzut ten logicznie łączy się z zarzutem naruszenia prawa procesowego, zwłaszcza o ile pozwany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 233 § 1 i 328 § 2 k.p.c. Jest bowiem oczywiste, że zarzucane przez pozwanego uchybienia procesowe mogły skutkować nieprawidłowościami dotyczącymi ustaleń faktycznych.

Sąd Apelacyjny ocenia, że w świetle przeprowadzonych przez Sąd I instancji dowodów nie ma podstaw do uznania zasadności zarzutów zgłoszonych w apelacji przez pozwanego. Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne są prawidłowe i w całości akceptowane przez Sąd odwoławczy.

W świetle przeprowadzonych przez Sąd I instancji dowodów osobowych w postaci zeznań świadków T. F. (k.118), B. K. (1) (k.121-122), H. O.(k. 123), zeznań osób przesłuchanych w charakterze strony powodowej J. K. i pozwanego T. P. (k.132 – 134) wynika w sposób jednoznaczny kto i w jaki sposób dokonał zamówienia spornych elementów instalacji elektrycznej. Z zeznań wymienionych osób wynika, że tylko B. K. (1), który montował dostarczone elementy był fachowcem w branży elektrycznej. Pozostałe osoby biorące udział z ramienia pozwanego jako głównego wykonawcy w procesie inwestycyjnym były laikami w tej dziedzinie. W świetle jednoznacznych zeznań B. K. (1), T. F., H. O. nie budzi wątpliwości dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenie faktyczne, że to B. K. (1) dokonywał ustnie zamówienia elementów opraw oświetleniowych, które w jego ocenie były przydatne i konieczne do modernizacji oświetlenia parku miejskiego. Z treści tych zeznań również jednoznacznie wynika jaka była treść złożonego przez

nego zamówienia. Na rozprawie w dniu 13 grudnia 2011r. świadek potwierdził na podstawie okazanej mu faktury, że dokonał zamówienia wymienionego w fakturze towaru w imieniu pozwanego oraz, że zamówiony przez niego towar został dostarczony. W sytuacji gdy pozostałe osoby zeznające w sprawie potwierdziły okoliczność, że to B. K. (1) dokonywał zamówienia opraw oświetleniowych, a zeznania samego B. K. nie zostały podważone innymi dowodami, to prawidłowo Sąd Okręgowy oceniając te zeznania jako wiarygodne był uprawniony do wykorzystania ich treści w poczynionych ustaleniach faktycznych. Sąd Apelacyjny nie znajduje żadnych podstaw do uznania takiej oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Okręgowy w ramach art. 233 § 1 k.p.c. za dowolną i naruszającą wskazany przepis. Sąd Apelacyjny zauważa, że zgodnie z ugruntowanymi już poglądami judykatury za naruszającą przepis art. 233 § 1 k.p.c. można uznać tylko taką ocenę materiału dowodowego, która zawiera sprzeczności natury logicznej, a przede wszystkim jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Jak wykazano wyżej ocenie materiału dowodowego zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku takiej wadliwości procesu myślowego zarzucić nie można. Przy tak poczynionych prawidłowych ustaleniach faktycznych dotyczących rodzaju zamówionych w imieniu pozwanego opraw zbędne było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego dla wykazania niezgodności dostarczonego towaru z projektem według którego wykonawca wykonywał instalację, bowiem niezgodność ta nie została spowodowana przez dostarczającego elementy zamówienia powoda. Ponieważ z materiału dowodowego nie wynika aby zamawiający uzależniał treść zamówienia od projektu technicznego, a jest wątpliwe w świetle treści zeznań B. K. czy w chwili składania zamówienia sam był zapoznany z projektem, przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu elektroenergetyki nie mogło wpłynąć na treść poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń.

O ile pewnym mankamentem uzasadnienia zaskarżonego wyroku jest cytowanie przy okazji czynienia ustaleń faktycznych treści zeznań świadków i stron to wbrew twierdzeniom apelującego nie uniemożliwia to oceny stronom i Sądowi odwoławczemu na jakich dowodach i w jakim zakresie Sąd Okręgowy oparł zaskarżone rozstrzygnięcie (art. 328 § 2 k.p.c.). Dla porządku należy wskazać, że na stronach 9 i następnych uzasadnienia wyroku Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny stanowiący podstawę wyroku i omówił w oparciu o jakie dowody dokonał tych ustaleń, akcentując przy tym treść i wiarygodność zeznań świadka B. K..

Sporna pomiędzy stronami kwestia czy dostarczona przez powoda szafa odpowiadała opisowi asortymentu na fakturze sporządzonej przez powoda wymagała wiadomości specjalnych. Przeprowadzony przez Sąd Okręgowy dowód z opinii biegłego z zakresu energetyki i elektryczności (k. 152 – 158) podlegała zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. ocenie Sądu, przy czym ze względu na specyfikę tego dowodu jego ocena podlegała innym kryteriom, niż pozostałe dowody. Dowód z opinii biegłego podlega ocenie poprzez kryterium stanowczości i przejrzystości zawartych w opinii wniosków, kompletności opinii i argumentacji użytej na uzasadnienie wniosków końcowych. Wszystkie te wymagania spełnia opracowana w sprawie opinia inż. K. S..

W konsekwencji takiej oceny Sąd Apelacyjny stwierdził, że podniesione przez apelującego zarzuty oparte są wyłącznie o niczym nie udokumentowane twierdzenia pozwanego i dlatego należało je uznać za polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego.

Nie znajdując podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia apelacji pozwanego, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego wynika z zasady odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 w związku z 391 k.p.c.)

Na koszty postępowania apelacyjnego zasądzone na rzecz powoda składa się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości wynikającej z § 12 punkt 2 w związku z § 6 punkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji;